La candidata que aspira a recuperar l'escó perdut

La cap de llista per Girona confia a tornar al Congrés si els electors valoren la necessitat d'una “majoria sòlida”
Critica el discurs independentista perquè introdueix tensions que “afavoreixen l'extremisme”

SARA CABARROCAS

Quan Pedro Sánchez diu fins a disset vegades ‘no' a Rajoy, està posant el seu ego al davant de l'interès general de tot el país

En aquestes eleccions s'ha de decidir si volem un model de creixement o un model a la grega, que ja sabem a on condueix

La gent que sembra confusió identificant tot el que sigui espanyol amb el feixisme no té ni idea del que és el feixisme

A Espanya, no hi ha una tradició sòlida de coalicions entre els grans partits, a diferència dels països europeus avançats

La gent ja està cansada del debat sobre Catalunya i Espanya, que per a mi és un fals debat, perquè Catalunya ja és Espanya

Si volgués exagerar, li diria que, entre els periodistes, hi ha bufetades perquè en el repartiment de les entrevistes ens toqui algú com ella, que té fama de dona franca i simpàtica. Però en lloc d'això li confesso que a vegades els companys són benèvols, i han considerat que algú tan poc avesat al llenguatge polític se sentiria més còmode conversant amb una candidata que almenys s'explica rient. Per no defraudar les expectatives, Concepció Veray reacciona amb una riallada de les seves, encomanadissa, quasi brutal. No és estrany que els dirigents del partit, quan es va estrenar de cap de llista per Girona en les eleccions del 20-D, com a únic consell van demanar-li que continués sent tal com és. “No hi puc fer més. M'apassiono, i a vegades em costa algun ensurt, com el dia del partit contra el Còrdova a Montilivi: amb el segon gol del Girona, vaig fer un bot tan bèstia, que em va començar a rodar el cap. No va ser res, el sucre...” Ben mirat, és un tropell menor considerant el ritme trepidant a què ha estat sotmesa l'últim any: “Si la gent corrent ja n'està farta, imagina't com em sento jo, que fa un any que estic en campanya: primer per les municipals; després, les autonòmiques, i ara, dues generals seguides.”

Hem quedat a la terrassa de La Taverna del Mercadal, per aprofitar el sol de juny, i demana un cafè amb gel amb sacarina i un entrepà mini de botifarra blanca que anirà rosegant a poc a poc i ni tan sols s'acabarà. Potser és que amb tanta campanya es perd la gana, penso comprensiva, però podria ser que els resultats del desembre passat, els pitjors que obtenia el PP des de 1993 i en què ella no va obtenir representació, se li haguessin encanyonat. Si més no, la pèrdua de l'acta de diputada li ha donat un to més conciliador, menys triomfalista:

“Hem hagut d'adoptar mesures impopulars que no tothom ha entès per eixugar el dèficit del govern Zapatero. En les coses veritablement importants, crec que hem adoptat les mesures encertades, però dir que ho hem fet tot bé seria pecar d'egocentrisme, i d'altra banda és molt difícil que algú comparteixi al cent per cent l'ideari d'una sola força política.” Amb la inconsciència d'algú que no és del ram, deixo anar que al seu partit devia ser de molt mal pair haver perdut pel camí “cap a un milió de vots”. Concepció Veray dubta un moment, comença a respondre'm com si no m'hagués sentit i, a mig dir, penedida, recula: “Bé, la veritat és que no van ser un milió, sinó tres i mig a tot l'Estat. No serveix de res negar-ho, perquè les xifres són de domini públic.” M'adono que per un moment ha acariciat aquell milió de vots imaginats per la meva ignorància com una meravellosa minúcia, molt més desitjable en qualsevol cas que aquesta sagnia que triplica els desafectes. Amb més inconsciència encara, en lloc d'esmenar-me, burxo en la ferida: “Què dius ara! Tants?” Veray, una dona essencialment optimista, encén el seu primer cigarret i es disposa a relativitzar el drama: “En les eleccions generals del 2011, amb el país sumit en l'abisme, vam treure uns bons resultats perquè la gent confiava en nosaltres per posar-hi solució, però el 2015 les coses ja no anaven tan malament, i el vot s'ha fragmentat. Ara bé, si el país està millor avui que quatre anys enrere, no és pas per casualitat, sinó gràcies a la nostra gestió.” No sé si vol dir que els simpatitzants tradicionals del PP ara que tenen, diguem-ne, les necessitats cobertes, s'han tornat aventurers i busquen emoció en altres partits, de manera que m'interesso per quins creu ella que s'han apropiat aquests vots erràtics, però m'aclareix ràpidament que “perdre adhesions no necessàriament significa que vagin a parar a una altra formació, sinó que sovint significa que la gent decideix quedar-se a casa”.

L'abstenció, és clar, aquest sisè poder a l'ombra, sibil·lí i malèvol, que t'espatlla la campanya més ben planificada. “No, no”, s'afanya a rebatre'm de nou, sense cap acritud, “una baixa participació és tan decisiva per al resultat electoral com ho seria una alta participació; qualsevol de les dues circumstàncies pot modificar de manera substancial el resultat d'unes eleccions”. Em posa un exemple que entengui: “En totes les enquestes publicades, l'índex d'indecisos se situa al voltant del 30%. Amb una xifra com aquesta, no cal ni que et miris la resta de números: un 30% de votants impredictibles t'ho canvien tot.” Tot i això, insinuo que una mica de cas sí que n'ha fet, el seu partit, al que assenyalen els sondejos, perquè en la conversa que vam sostenir l'hivern passat el rival de referència era Ciutadans, mentre que ara el que més temen és l'anunciat sorpasso de Podem. “Tots els baròmetres, en efecte, indiquen que el PSOE retrocedirà a favor de Pablo Iglesias. Ciutadans, en canvi, juga a l'ambigüitat. Havia assegurat que donaria suport a la llista més votada, i a l'hora de la veritat va trencar la paraula.” És un dels pocs moment en què la veig fent campanya per adreçar-se obertament als simpatitzants de Ciutadans: “Si volen garanties que governarà la llista més votada, que donin suport al PP, l'únic que pot aconseguir una majoria sòlida i evitar un pacte de perdedors.” Els acords, de tota manera, admet que seran inevitables: “L'única sortida serà una coalició, i a Espanya no hi ha una tradició sòlida de coalicions entre grans partits, a diferència dels països europeus més avançats.” Significa això que el PP estaria disposat a pactar amb Podem, si s'erigeix en la segona força estatal? “Aquesta aliança no és possible, perquè el seu projecte polític és als antípodes del nostre. No cal anar a Veneçuela; n'hi ha prou de mirar cap a Grècia. En aquestes eleccions es decidirà entre un model de creixement estable, rigorós i responsable o un model a la grega, que ja sabem cap a on porta.” Si es tractava de pactar, però, com és que es va arribar a una situació d'estancament que fàcilment podria repetir-se el 26-J? Concepció Veray identifica immediatament el responsable: “Per arribar a acords, s'ha de parlar, s'ha de donar ocasió al diàleg encara que no t'entenguis amb el teu interlocutor. Però quan Pedro Sánchez diu fins a disset vegades ‘no' a Mariano Rajoy, no pas ‘no' a pactar, sinó ni tan sols a parlar, és que anteposa el seu ego i les seves aspiracions personals a l'interès general del país.” La candidata gironina no recorda un “no” tan rotund en la democràcia espanyola recent. Sort que confia que el PP tornarà a guanyar les eleccions, i encara més, que Girona recuperà la representació que es va escapar al desembre. Enmig d'una legislatura tan curta i frustrant, per a ella les noves eleccions suposen una segona oportunitat. “El PP continua sent la millor garantia de l'estat del benestar, els que podem assegurar que la recuperació acabi arribant a tothom. I ens remetem a fets contrastables: des del 2014 hem creat més d'un milió de llocs de treball nous”.

No queda del tot clar que l'economia sigui l'argument que més pesi en la decisió dels ciutadans, enmig d'una

campanya tan polaritzada ideològicament entre els anomenats “extremistes” i els conservadors i tan enterbolida per la discussió sobre el model de nació. La candidata gironina creu que aquesta situació ha arribat a un punt de fatiga crònica: “La gent està cansada del debat sobre Catalunya i Espanya, que per a mi és un fals debat, perquè Catalunya ja és Espanya. Fa poc escoltava Francesc Homs [Convergència] advertint que ‘una minoria no pot canviar la voluntat de la majoria', referint-se al rebuig de la CUP al pressupost. Faria bé d'aplicar-s'ho a si mateix, perquè un milió de persones no poden pretendre imposar-se a 47 milions d'espanyols.” Goso apuntar que a Anglaterra es va considerar normal que un londinenc, posem per cas, no tingués vot en el referèndum sobre la independència d'Escòcia, i em talla en sec: “Però Anglaterra no té la Constitució que tenim nosaltres, i el respecte a la legalitat ha d'estar per damunt de tot.” Més temerària encara, proposo canviar, doncs, de llei, i entrem en un cercle viciós: “És clar que es pot canviar, però la segregació d'una part del territori és un tema que afecta la sobirania nacional, que exerceix tot el poble espanyol. En tot cas, puc entendre que es treballi per reformar la Constitució, però no per saltar-se-la.”

Com que és una dona de principis, el que més l'amoïna de l'enrenou “separatista” és que reflecteix una crisi de valors de la societat sencera: “Seria de més profit un debat sobre la convivència, la concòrdia, el respecte mutu i l'esforç. En lloc d'això, ens volen fer combregar amb el pensament únic i endimonien tot allò que sigui espanyol, com si fos sinònim de ‘feixista'. La gent que sembra aquesta confusió no té ni idea del que és el feixisme.” Per a ella, sentir-se gironina, catalana i espanyola, tot a l'una, no li genera cap conflicte de nacionalitats, a diferència dels independentistes, argumenta amb desànim, que “per desgràcia estan trencant la convivència per més que ho neguin”. Aquesta tensió, al seu parer, no ha fet altra cosa que “alimentar les tensions que han abonat el terreny als extremistes i als antisistema, que són el perill més greu contra la convivència”. Goso conjecturar que els casos reiterats de corrupció dels grans partits poden haver tingut també a veure en la proliferació de formacions alternatives, i reacciona amb aflicció: “La corrupció ens ha passat factura. A altres partits, no tant. Aquestes coses m'indignen, i si és a casa meva, encara més. De tota manera, la corrupció és inherent a la condició humana. Vull dir que no s'ha de criminalitzar tot un col·lectiu pel que fa un dels seus membres.” El poder corromp? “Sempre que tu et deixis corrompre. Jo no era capaç ni de copiar als exàmens.”

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 20-06-2016 Pàgina 16

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/politica/article/17-politica/977534-la-candidata-que-aspira-a-recuperar-lesco-perdut.html